

Proslava sv. Nikole

Sveti Nikola putujući svijetom, obilazeći dobru djecu da ih razveseli svojom prisutnošću i darovima na veliko iznenađenje posjetio je i darovao i našu djecu. Donijeti djeci radost, to je htio i skoro kod svih i uspio. Jer njegova teška vreća koju nemože donijeti sam, umorila ga je iako je bila prepuna dječijih radosti. Ipak je to starac. Zamislite ogromnu vreću na leđima jednog

dobrog starca u kojoj su darovi za djecu cijeloga svijeta. Kolika je ta vreća da je nije mogao ponijeti iako je svetac, ipak mu je nečija pomoć trebala. Njegovi raspjevani anđeli i brzi jeleni vukli su tu vreću i letjeli kao munja da bi u jednoj čarobnoj noći stigli do svakoga djeteta. Da anđela nije bilo toliko toga ispalo bi iz vreće. Preletjeti nebo iznad cijelog svijeta bez pomoći anđela, nemoguće bi bilo da svaki dar ostane u vreći.

Cilj sv. Nikole je razveseliti svako dijete, donijeti mu ono što je ono u toj noći poželjelo. Ipak ove godine napravio je jednu malu pogrešku, izgubio je jedan poklon, valjda mu je ispao iz vreće. Plačući naš tužni Mate

jer poželio je pokemone kako on kaže u svojoj recitaciji: "A što sam dobio, lizalice, čokolade i bombone!" Zato naša djeca u glas mole sv. Nikolu da mu se i slijedeće godine ta greška ne ponovi:

"Sv. Nikola dogodine pazi što u dječijim čizmicama piše. Zato je umjesto pohvale sv. Nikola od svoje Nikoline dobio kritiku: "Sv. Nikola, moram te nešto pitati, znaš li ti uopće čitati?" Napisala su djeca svoja pisma ovom dobrom svecu u kojem su bile naglašene njihove želje. Spavala su i sanjala svoje darove. Sv. Nikola i anđeo u gluho doba noći došuljaju se do njihove obuće, očiste ih i napune darovima do vrha. Bilo je radosti kako rekosmo a i suza. Nadamo se da dogodine suza neće biti jer taj dan nije određen za taj "dar" – za suze, nego za radost.

Teško je riječima prenijeti iznenađenje i oduševljenje koje je zavlдалo u svakom djetetu kad su ugledali svetiog Nikolu.

Doživljaj Nikolinja, naravno, ne bi bio potpun da se svetom Nikoli nije pridružio njegov kor anđela a i krampus. Svi znamo da sveti Nikola dobroj djeci daruje slatkiše, a krampus "zločestoju" djeci šibe. Nakon kratkog razgovora, ispitivanja jesu li što naučili moliti, slušajući roditelje, jesu li dobri itd. Sva su djeca u glas obećala da će biti dobri.

Put u Betlehem

Predivni igrokaz pod naslovom **Put u Betlehem** odigrala su naša veća djeca iz hr. škole. Nekako su, nas odrasle htjeli upozoriti u vremenu došašća da Božić nas poziva na putovanje. Marija, Josip, anđeli, pastiri, mudraci... - svi nekamo

putuju. A noć je... Hladno...Sve se pokrenulo! Čini mi se po dječijoj poruci da ni mi nesmjemo stajati. Svi na put. I to u Betlehem.

Pozivamo sve vas male, srednje i velike, da idemo do Betlehma. Na put!

Put u Betlehem bio je težak za našu Mariju i Josipa. Ali radost koja ih je dočekala, ne može se mjeriti sa težinom puta. Živi Isus, Mila Šarić u našim Betlehemu donio je veliku radost za našu Mariju, Josipa, anđele, pastire, kraljeve i nas obične ljude.

Jedan dio (igrokaza) - putovanja, odigran je u noći, koji je za Mariju i Josipa bio prilično neugodan... Poći u strahu i neznajući među kakve sve ljude dolaze: radoznale, brbljave, nepouz dane, neprijazne... takvo je bilo njihovo putovanje. Uputili su se na neravne, tvrde, kamenite puteve ... puteve tvrdih okorjelih ljudskih srdaca. Predivni su naši glumci kad su izdržali sve ovo što ih je snašlo na putu. Bez obzira na sve ovo bili su uporni za ići, ići i ići na put...

Nisu se bojali! Imali su oni svoju Veliku sretnu Zvijezdu koja ih je pratila i dočekala u jaslicama. Koja je zbog njih sišla s neba na zemlju!

U ovom igrokazu djeca su se uživila kao da su u stvarnosti na putu u Betlehem. Na tom putu noć ih je pratila dok ih nije obasjala Svjetlost Božja koja je u tom trenutku sišla na zemlju. U isti sekund

kad su se djeca našla pred Betlehemom obasjala ih je svijetlost s neba i složnim glasom svi odjednom zapjevaju predivnu pjesmu SLAVU - GLORIJU. Svijetlost i pjesma u isti tren. Čudesa se Božja još uvijek događaju. Tako i na našoj bini.

Pjevala su djeca božićne pjesme i slavila Boga.

“Oj, Betleme, put je dalek do tebe -
- svatko od nas mora izać' iz sebe.
Ostaviti treba staroga čovjeka,
postat ono što Bog htjede odvijeka.”

Isus je došao k nama, prevalio dalek put...
Postao naš suputnik! Naš Emanuel - Bog s nama!
Došao je da nas povede na daleki put...
Tako nam poručuju naša djeca hrvatske škole.

Polnoćka

Sвета ноć i s njom ovo maleno Djete došli su tako tiho, upravo onako kao što Bog i dolazi. Tiho, neprimjetno. Ne vidiš a osjećaš da Bog silazi na zemlju i ulazi u ljudska srca. Sam mir svi smo osjećali koji je zavladao u našoj crkvi dok su Marija, Josip dva djeteta i anđeo tako tiho prilazili oltaru. Svojim dolaskom i anđeo tihom pjesmom “Tiha noć „ najavili su nam da je Netko tu.

Tako dva djeteta započinju svoj razgovor.

Podigne Dijete (Isus) glavicu i pogleda prema vratima. Ondje je stajao dječak, zaplašen i stidljiv. "Dođi bliže", "zašto se bojiš?" Dođe kod Isusa, sjedne pored njega i reče: "Zato što ti nisam ništa donio."

U džepu je imao jedan stari nožić. To je sve što je dječak imao donijeti pred Isusa. Dječak nema ništa, a Isus uporno od njega nešto želi.

"A ja bih vrlo rado od tebe nešto dobio".

"Ja ništa ne nemam! Ništa ne posjedujem! Kad bih nešto imao, dao bih ti. Imam samo jedan nožić."

"Ja od tebe želim nešto posve drugo."

"Daruj mi svoju posljednju sliku koju si nacrtao."

Sramežljivi dječak sagne se do Isusa i tako tiho prošapta da ga ne bi čuli Josip i Marija:

"Ali slika je bila tako loša, da je nitko nije htio vidjeti."

"Upravo zato hoću tu sliku. Donesi mi uvijek sve ono što se drugima na tebi ne sviđa, što druge u tvom životu ne zadovoljava."

"Donesi mi uvijek sve ono što je u tvom životu slomljeno, da to opet zacijelim."

Djete je bilo toliko iskreno da je sve svoje pogreške darovao Isusu. Na to mu Isus odgovara:

"To sam htio znati". "Donesi mi uvijek sve zlo svoga života, svoje laži i uzmicanja, svoj kukavličluk i svoju okrutnost. Sve ću ti ih uzeti. Ti ih ne trebaš. Želim te razveseliti i oprostiti tvoje pogreške."

Tako su njih dvojica vodila svoj razgovor. Gledajući ih i slušajući shvatili smo da u Božićnoj noći stoji Dijete pred vratima tvoga - moga srca. Kuca. Uporno kuca jer mu je hladno. Ono nas bez riječi poziva, jer tako malo Dijete ne može govoriti. Sve što može je pokucati, pa tko se smiluje otvoriti. A mi tako često spavamo, **nečujemo, ako čujemo nehajemo** i tako brzo prolete Božić i cijela godina bez da smo sreli Onoga koji 2000 godina kuca na naša vrata. Možda bi nekad i otvorili ali toliko je zarđala moja brava i Ključ moga života ne može ući u moj dom. Koliko je puta pokušao to On sam zna. Zna i to da smo ga toliko puta sreli ali ga nismo prepoznali.

Neka ljepota susreta ove dvojice dječaka i ljepota Svete Noći zaživi u našim srcima.

S. Matija Filipović